

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев2 1562/07
27.11.2008. година
Београд

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Снежане Андрејевић, председника већа, Споменке Зарић, Соње Бркић, Слађане Накић-Момировић и Миломира Николића, чланова већа, у парници тужиоца АА, кога заступа АБ, адвокат, против тужене Републике Србије - Министарство финансија - Пореска управа из Куле, коју заступа Републички јавни правобранилац, ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против решења Окружног суда у Сомбору Гж.1.бр.603/07 од 16.07.2007. године, у седници одржаној 27.11.2008. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против решења Окружног суда у Сомбору Гж.1.бр.603/07 од 16.07.2007. године.

О б р а з л о ж е њ е

Решењем Општинског суда у Кули П.1-840/05 од 05.03.2007. године, одбачен је предлог тужиоца за понављање правноснажно окончаног поступка П.бр.840/05.

Решењем Окружног суда у Сомбору Гж.1-603/07 од 16.07.2007. године, одбијена је жалба тужиоца и потврђено првостепено решење.

Против правноснажног другостепеног решења тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка.

Врховни суд је испитао побијано решење у границама овлашћења из чл.399. у вези са чл.412. став 4. и 5. Закона о парничном поступку - ЗПП ("Сл.гласник РС" бр.125/04) и нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из чл.361. став 2. тач.9. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности, а нема ни битних повреда на које се указује у ревизији. Побијано решење садржи јасне и непротивуречне разлоге о битним чињеницама.

Према стању у списима, тужилац је 26.12.2005. године поднео предлог за понављање поступка окончаног решењем о повлачењу тужбе од 20.09.2005. године, које је постало правноснажно 04.10.2005. године, по истеку рока за изјављивање жалбе. Предлог за понављање поступка не садржи законски разлог понављања поступка, али је тужилац у њему навео да је у време сачињавања поднеска о повлачењу тужбе био под дејством седатива, што је утицало на његову способност расуђивања. Првостепени суд је решењем од 05.03.2007. године предлог за понављање поступка одбацио. Према образложењу тог решења произилази да првостепени суд сматра да је предлог неблаговремен. Потврђујући првостепену одлуку, другостепени суд је у побијаном решењу изразио став да је предлог за понављање поступка недозвољен с обзиром да је поступак окончан решењем о повлачењу тужбе.

Закључак другостепеног суда је правилан. Понављање поступка је ванредни правни лек којим се тражи укидање одлуке која се налази у стадијуму правноснажности, када је већ заснован низ нових правних односа. Због тога се право на тражење понављања поступка вишеструко ограничава: у погледу одлука против којих се може тражити, рока у коме се понављање може тражити, разлога због којих се може тражити и услова под којим се предлагач на такве разлоге може позвати. Циљ понављања поступка је да се донесе одлука повољнија за странку која понављање тражи. Према чл.196. став 3. ЗПП, повучена тужба се сматра као да није ни била поднесена и може се поново поднети. Дакле, правно дејство повлачења тужбе се разликује од правног дејства правноснажне судске одлуке, јер у случају повлачења тужбе, о истом захтеву међу истим странкама може се водити нова парница. Околност да се, у случају повлачења, тужба може поново поднети, искључује могућност понављања поступка правноснажно окончаног решењем о повлачењу тужбе. Другим речима, нема разлога за понављање поступка ако се тужба може поново поднети. При том, чињеница да је повлачење тужбе у овом случају било последица диспозитивне радње тужиоца, није одлучујућа. Диспозитивни акти странке су и признање тужбеног захтева и одрицање од тужбеног захтева, али се тако окончани поступци могу поновити по овом ванредном правном леку. Одлучујући разлог за ускраћивање могућности понављања поступка окончаног решењем о повлачењу тужбе, лежи у чињеници да решење о повлачењу тужбе није подложно материјалној правноснажности. Пошто се једном повучена тужба може поново поднети, странци није ускраћено право на судску заштиту. Због тога одредбама Закона о парничном поступку и није предвиђена могућност опозива изјаве о повлачењу тужбе, за разлику од прописане могућности опозива одрицања од тужбеног захтева (чл.337. став 5. ЗПП) или његовог признања (чл.336. став 4. ЗПП). Из истог разлога, решење донето на основу изјаве о повлачењу тужбе се жалбом не може побијати због

мана воље, док је за пресуду на основу признања и пресуду на основу одрицања таква могућност изричито прописана (чл.360. став 3. ЗПП).

Како је из изнетих разлога искључена могућност понављања поступка окончаног правноснажним решењем о повлачењу тужбе, то је Врховни суд на основу одредбе чл.405. став 1. ЗПП, у вези са чл.412. став 5. истог закона, одлучио као у изреци.

Председник већа-судија

Снежана Андрејевић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

вг